

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Temeiul oricării vindecări

CREDINȚA DEPLINĂ ÎN DUMNEZEU

DUMINICA A 4-A DIN POST

(a Sf. Cuv. Ioan Scărarul)

†) SF. IER. PAHOMIE

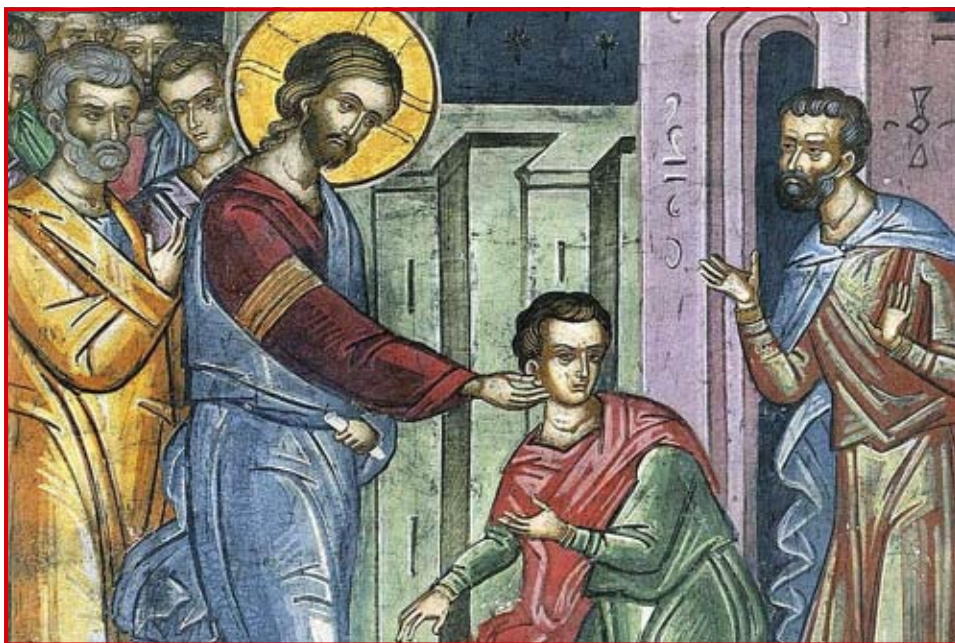
DE LA GLEDIN,

EPISCOPUL ROMANULUI;

SF. IER. MARTIN MĂRTURISITORUL,

EPISCOPUL ROMEI;

SF. MC. TOMAIDA

Prima pericopă evanghelică rostită în această duminică la Sfânta Liturghie, din Sfânta Evanghelie după Marcu (9, 17-32), redă minunea vindecării fiului demonizat al unui tată îndurerat, eveniment ce a avut loc imediat după Schimbarea la Față a Mântuitorului Hristos de pe Muntele Taborului, acolo unde, în prezența a trei apostoli (Petru, Iacov și Ioan) și a doi reprezentanți ai Vechiului Testament (Moise și Ilie), își arată firea dumnezeiască și slava Sa, pe cât puteau oamenii, în condiția lor umană limitată, să o înțeleagă.

După ce se coboară de pe munte, unde S-a schimbat la Față, Domnul Iisus întâmpină două scene diferite: pe de o parte – disputele teoretice dintre ucenici și cărturari, dispute generate, credem, de neputința ucenicilor de a-l vindeca pe cel bolnav și, pe de altă parte, manifestările practice prin care mulțimea a cinstit Persoana Sa. În acest context, Mântuitorul este chemat în ajutor de un tată care își aduce fiul posedat de diavol pentru a fi vindecat, după ce, în prealabil, apelase la ajutorul apostolilor fără niciun rezultat.

Deși acest tată, inițial, nu a avut deplină încredere în puterea vindecătoare a lui Hristos, Mântuitorul nu rămâne insensibil față de suferința lui, ci, mai întâi, îl mustră indirect pentru necredința sa, ca să nu-l rușineze, integrându-l în neamul din care făcea parte și care s-a dovedit a-I fi potrivnic: „O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi?” (Marcu 9, 19) și, apoi, spre a-l tămădui de necredință și îndoială, îi spune: „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9, 23), responsabilizându-l astfel de vindecarea copilului.

Ca de fiecare dată și acum, pedagogia discretă a Mântuitorului Hristos dă rezultate și, vedem că acest tată trăiește o schimbare interioară și de credință profundă, pe care o simte cu toată ființa sa și o mărturisește public, prin cuvintele: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” (Marcu 9, 24).

Vedem că, și în acest caz, grăunțele de credință a rodit. Acel simplu „Doamne ajută”, rostit sincer și din toată inima, a devenit un veritabil catalizator spiritual, care, după cum spunea părintele Nicolae Steinhardt, în „Jurnalul fericirii”, „a prefăcut strigătul buimăcirii năpăstuitului tată în lacrimile încrederii depline în Hristos”.

Între Hristos și tatăl copilului se conturează dialogul omului cu Dumnezeu, în adevăratul sens al cuvântului. Dumnezeu Se coboară la nivelul omului de înțelegere, provocându-l pe acesta la un nivel superior de viziune, cea teologică, a deschiderii totale spre Dumnezeu în actul de credință, pe care Hristos, de altfel, îl pune ca temei al oricării vindecări a omului.

Ca rezultat al acestui dialog între Dumnezeu și om, vedem, în textul evanghelic de astăzi că au loc, de fapt, trei vindecări și

nu doar una, și anume: 1. vindecarea tatălui de îndoială și necredință; 2. vindecarea copilului demonizat; 3. vindecarea Apostolilor de nepricepere duhovnicească.

Răspunsul pe care l-au primit Apostolii de la Mântuitorul, la dilema neputinței lor de a-l tămădui pe copilul bolnav, i-a vindecat pe ei de necunoaștere: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși decât numai cu rugăciune și cu post” (Marcu 9, 29).

Înțelegem din spusele Mântuitorului că credința trebuie numaidecât unită cu aceste două arme duhovnicești – post și rugăciune – pentru a fi apărați de uneltirile viclenilor diavoli.

Spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Împreună cu credința, postul ne dă mai mare putere. Postul sădește în sufletul omului filosofie, face din om înger, doboară puterile netrupești. Însă postul singur nu este suficient, este nevoie și de

rugăciune, și în primul rând de rugăciune” (Omiliile la Matei).

În concluzie, modelul duhovnicesc pe care ni-l propune Biserica în duminica

aceasta, pentru a birui ispitele diavolești, este un model ascetic, asemănător unei scări a urcușului nostru duhovnicesc înălțată spre cer, spre comuniunea deplină cu

Dumnezeu, unde nu se poate ajunge decât prin credință sinceră și curată, post și multă rugăciune. ❖

Arhid. Marinela Laurențiu Marcu

VIATA SFÂNTULUI CUVIOS DIMITRIE CEL NOU ȘI ADUCEREA MOAȘTELORE SALE LA BUCUREȘTI

Cuviosul Dimitrie cel Nou s-a născut în timpul împăraților româno-bulgari Petru și Ioniță Asan (secolele XII-XIII), într-un sat locuit de vlahi, Basarabov, pe valea râului Lom. Localitatea sa natală se situa la 2-3 kilometri de cetatea

Rusciuc, pe malul râului Lom.

Părinții sfântului erau ortodocși, de origine valahă, și se îndeletniceau cu agricultura și creșterea animalelor.

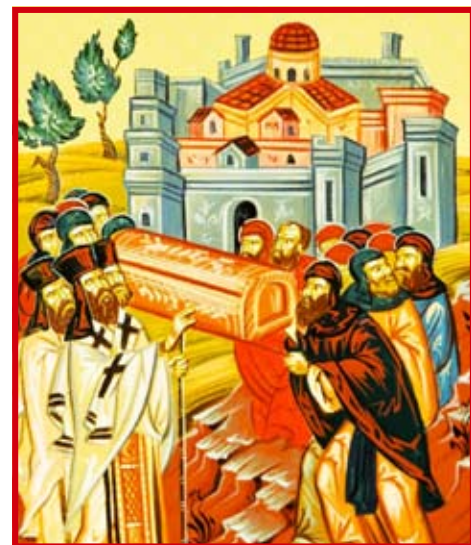
Cuviosul Dimitrie a fost educat în spirit creștinesc și, deși era un om simplu, cunoștea foarte bine învățătura Bisericii și avea o viață plină de virtuți. La o vârstă destul de fragedă, a fost atras de viața deosebită pe care o duceau câțiva monahi asceți în apropiere de satul unde locuia. Există acolo și o mănăstire, amenajată într-o peșteră. Dimitrie a îmbrățișat repede monahismul și a dus o viață de aspră nevoiță pustnicească.

Când i-a sosit vremea, Cuviosul Dimitrie și-a dat sufletul lui Dumnezeu în acel loc. Cunosându-și sfârșitul, s-a pus mai înainte între două pietre ce i-au fost mormânt și așa a rămas multă vreme, necunoscut de nimeni. Dar după trei sute de ani, râul Lom a venit mare și furia apelor a desfăcut cele două pietre, descoperind moaștele întregi ale Sfântului Dimitrie. Peste ceva timp, o copilă din satul Basarabi, care suferea de o boală psihică, a avut un vis în care i s-a arătat Sfântul Dimitrie și i-a spus că o va vindeca dacă părinții ei îi vor lua trupul și-l vor duce în sat. A doua zi, copilul a povestit părinților visul și au mers împreună cu sătenii și preoții de acolo la locul indicat de sfânt în visul fetei. Apoi, oamenii locului, aflând sfintele lui moaște prin pronia lui Dumnezeu, le-au luat și le-au dus la biserica satului Basarabov.

Auzind de minunile ce se făceau aici, domnii Țării Românești doreau să-i aducă moaștele la Târgoviște, spre mângâierea credincioșilor. Însă, Sfântul Dimitrie nevrând să-și părăsească satul, domnii munteni au zidit o biserică nouă în Basarabov, unde i-au fost adăpostite moaștele mai mult de două secole.

Aducerea în București a moaștelor Cuviosului Dimitrie din Basarabi

Moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou au fost aduse în București în urma Războiului ruso-turc din 1769-1774, când generalul rus Petru Saltikov, ocupând o regiune în care se afla și localitatea Basarabov, a aflat acolo

moaștele sfântului, pe care le-a adus pe 13 iulie 1774 în Catedrala mitropolitană, cu scopul de a fi păstrate aici până se va întoarce în Rusia. Dar la rugămintea mitropolitului Grigorie al II-lea și a boierului Hagi Dimitrie, biv vel sluger, moaștele au rămas la noi în țară, binecredinciosul general rus luând cu el doar o mână a Sfântului Dimitrie.

Aceasta este foarte pe scurt viața blândului și smeritului nevoitor al Domnului, Cuviosul Dimitrie cel Nou. Sute de ani sfântul i-a ajutat pe toți, a făcut multe minuni, a apărat localități, printre care în primul rând Bucureștiul, a tămăduit, a ajutat în necazuri, în război, a fost scos la vreme de secetă. Minunat este faptul că Sfântul a decis să rămână în București, să fie ocrotitorul discret al Capitalei și împrejurimilor, să aducă mângâiere românilor.

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou este prăznuit la data de 27 octombrie, Biserica Ortodoxă Română generalizând cultul său în țara noastră în anul 1955.

Minuni ale Cuviosului Dimitrie cel Nou pe vreme de molimă sau secetă

Primul fapt minunat săvârșit de Cuviosul Dimitrie s-a petrecut pe la începutul secolului al XIX-lea, în timpul domnitorului Caragea, când la București a izbucnit o epidemie de ciumă care s-a extins cu repeziciune în tot orașul. Era în anul 1814, iar „ciuma lui Caragea”, cum apare menționat în istorie acest eveniment, începea să facă ravagii. Văzând că boala nu contenește, ci se răspândește tot mai mult, la cererea domnului, călugării au scos moaștele Cuviosului Dimitrie care se aflau la Mitropolie

și au ocolit orașul în procesiune, citind rugăciuni prin care implorau ajutorul Sfântului în oprirea molimei. Din acea zi, ciuma a scăzut în intensitate și locuitorii Capitalei au reușit să scape de cumplita epidemie.

Sfântul s-a arătat nu numai ajutător în bolile care decimau populația din trecut, ci a răspuns credincioșilor și în vremurile de secetă. Sub domnia lui Grigore Ghica, pe la 1827, în Muntenia, lipsa apei făcuse ca recolta să fie aproape compromisă. Foametea bătea la ușă și din nou oamenii au chemat în ajutor pe Sfântul Dimitrie cel Nou. Moaștele nu erau scoase din biserică decât în cazuri excepționale, dar seceta năprasnică a făcut ca racla Cuviosului să fie din nou scoasă și purtată de preoții catedralei pe umeri, în procesiunea care s-a desfășurat în oraș. Memoriile colonelului Papazoglu, el însuși participant la acest moment, surprind cel mai bine evenimentele din acea vreme. „După ce au ocolit câteva străzi (preoți și credincioși cu racla având trupul Sfântului), când sosiră în capul Podului Mogoșoaiei, începu să plouă. Vodă și boierii și norodul care erau după Sfânt fură udați până la piele. Și ploaia a ținut trei zile, cu mici întreruperi.”

Prezența Sfântului Dimitrie cel Nou în centrul orașului București vorbește lumii de astăzi despre harul și binecuvântarea pe care Dumnezeu le dăruiește celor ce se roagă cu credință Lui. Mijlocirile făcute de sfinți pentru oamenii care le cer ajutorul aduc alinare sufletelor și vindecare trupurilor. Multe fapte minunate se petrec neîncetat de două secole și jumătate la racla cu moaștele Cuv. Dimitrie cel Nou. ❖

Pelerinaj istoric în Parohia Șerban Vodă

ADUCEREA ICOANEI ȘI RACLEI CU MOAȘTELE CUV. DIMITRIE CEL NOU, OCROTITORUL BUCUREȘTILOR

„Bucură-te, că trupul tău ne-ai lăsat nouă ca un adăpost sfințit;
Bucură-te, că, întâmpinând moaștele tale, săltăm cu duhul;
Bucură-te, că, sărutându-le, luăm binecuvântare;
Bucură-te, că atingându-le, ne umplem de sfințenie;
Bucură-te, că, apropiindu-ne de dânsule, de boli ne tămăduim;
Bucură-te, că, închinându-ne lor, din primejdii ne izbăvim;
Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte Părinte Dimitrie!”
Acatistul Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor (Icos 9)

Se împlinesc anul acesta, pe 13 iulie 2024, 250 de ani de la aducerea la București a moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor. Încă de acum 2 ani, în Ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 5 iulie 2022 s-a aprobat înscrierea în calendarul Bisericii Ortodoxe Române a sărbătorii „Aducerea Moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou la București”, în ziua de 13 iulie, începând cu anul 2024.

Această primă sărbătorire s-a hotărât mai apoi a fi precedată de un pelerinaj cu moaștele sfântului prin zeci de biserici și mănăstiri din întreaga eparhie, toate cele 13 protopopiate din Arhiepiscopia Bucureștilor primind binecuvântarea Ocrotitorului nostru. Așa se face că sfintele moaște au poposit în toată zona Prahovei, apoi în Ilfov și mai apoi în cetatea Bucureștilor, în perioada 4 martie – 21 aprilie 2024. Fiecare delegație care a însoțit racla a fost condusă de un ierarh, împreună cu un preot slujitor de la Catedrala Patriarhală, un protoiereu de zonă și câte un consilier de la Centrul Eparhial sau Vicarul Eparhial. În unde biserici, care au fost mai spațioase, a fost oficiată taina Sfântului Maslu.

Semnificația pelerinajului din această zi

Așadar, azi, 14 aprilie 2024, zi dedicată Protopopiatului Sector 4 București, primim și noi, între orele 17 și 19, sfintele moaște ale Cuviosului Dimitrie cel Nou. O zi îndelung așteptată, pentru că cinstea de a primi acest neprețuit odor ne îndatorează și ne bucură în același timp. Ne îndatorează pentru că

bunul Dumnezeu ne-a trimis pe acest mare sfânt al său ca să ne binecuvânteze biserica și parohia, iar noi, prin prezența noastră masivă trebuie să ne arătăm recunoștința și, închinându-ne la moaștele sale, să-i mulțumim pentru cinstea care ne-a făcut-o, dar și pentru ajutorul pe care l-am primit ori de câte ori am avut nevoie. Pe de altă parte, este o bucurie mare să primim în casa noastră pe Ocrotitorul Bucureștilor, bine știind că orice pelerinaj, orice ieșire din locul în care sunt adăpostite a sfintelor moaște se face cu îndelungă chibzuință și numai în caz de necesitate.

Dar acest pelerinaj este unul cu totul special în țara noastră. Este unul de bucurie și de cinstitie a Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou și el a cuprins multe localități, parohii, biserici și mănăstiri. Nu numai i-am cerut, dar în primul rând i-am mulțumit pentru ocrotirea și dragostea sa.

Procesiuni cu racla Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou

În răstimpul celor două veacuri și jumătate de când se află la București, moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie au răspuns evlaviei poporului binecredincios, aducând ajutor în suferințele și încercările lui. Sunt cunoscute, în veacurile 19 și 20, numeroasele procesiuni care s-au făcut cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie.

În București au avut loc mărturii și mărturisiri creștine când ciuma lui Caragea s-a năpustit asupra cetății, în urma unui incendiu care a mistuit o parte a zonei centrale a orașului, precum și în alte momente dificile, când moaștele Sfântului Dimitrie au adus pace și har, momente rezumate aici:

- ❖ 1803 (19 aprilie) - seceta din timpul domnitorului Alexandru Ipsilanti (mitropolit era Dositei Filitti);
- ❖ 1813 - ciuma lui Caragea (mitropolit Nectarie din Moreea) - procesiunea s-a făcut cu moaștele Sf. Dimitrie cel Nou și Grigorie Decapolitul;
- ❖ 1817 - tot în timp de secetă;
- ❖ 1821 - la Revoluția lui Tudor Vladimirescu (mitropolit Dionisie al II-lea),

procesiunea a mers de la Catedrala Mitropolitană la Biserica „Sfântul Dumitru”-Poștă;

- ❖ 1827 - seceta din timpul domniei lui Grigore Vodă Ghica (mitropolit Grigorie Dascălul);

- ❖ 1831 (15 septembrie) - holera din timpul generalului Kiseleff;

- ❖ 1847 (23 martie) - focul cel mare din București (mitropolit Neofit al II-lea);

- ❖ 1870 (iulie) - epidemia de angină difterică;

- ❖ 1929-1949 - procesiuni pentru ploaie în Câmpia Bărăganului;

- ❖ 1940 - cutremurele cele mari.

În fiecare an, în luna octombrie, de ziua sfântului, are loc procesiunea tradițională „Calea Sfinților”, pelerinii mărturisind credința ortodoxă pe străzile Capitalei prin cântare și rugăciune obștească. Iar din 2008 a devenit o tradiție ca Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou să fie aducător de sfinți în cetatea Bucureștilor.

Să nu uităm de ultima mare procesiune cu racla Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, duminică, 5 aprilie 2020, când epidemia de covid ne închisese în case și ne înspăimânta cu morțile cumplite ale celor care ajunseseră în spitale. Cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, icoana și racla cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou au fost purtate pe străzile Capitalei, făcându-se mai multe opriri, în timpul cărora au fost înălțate rugăciuni către Sfântul Ocrotitor al Bucureștilor pentru încetarea pandemiei.

Racla reînnoită a Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou

„Având noi racla cinstitelor tale moaște, cuvioase părinte, ca la un izvor de daruri toți cu credință alergăm, pentru care izbăvește-ne, sfinte, de cei ce ne tulbură pe noi.” (Acatistul Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor / Icos 3)

De-a lungul istoriei, moaștele Cuv. Dimitrie au fost așezate în trei racle, în perioade diferite:

Icoanele omagiale ale sărbătorii din 13 iulie

A fost finalizată una din cele două icoane omagiale pregătite pentru prima pomenire a Aducerii moaștelor Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou la București. Ea îi include și pe sfinții care s-au închinat la moaștele sfântului sau ale căror moaște au fost aduse la hramul lui de la Catedrala Patriarhală din București: Sf. Ier. Calinic de la Cernica, Sf. Ier. Grigorie Dascălul, Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, Sf. Ier. Dionisie Erhan, Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica și Căldărușani, Sf. Cuv. Irodion de la Lainici, Sf. Cuv. Parascheva de la Iași și Sf. Mc. Filofteia de la Curtea de Argeș.

Se lucrează și la o altă icoană, în care vor fi reprezentate momente din viața Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, precum și procesiunile istorice cu sfințele sale moaște.

Cele două icoane vor fi sfințite și așezate spre cinstire în 13 iulie 2024, când se împlinesc 250 de ani de la aducerea la București a moaștelor cuviosului.

Popas cu icoana și racla cu moaștele

Sfântului Dimitrie cel Nou la Biserica Șerban Vodă

Așadar, vă așteptăm pe toți azi, la orele 17, îmbrăcați în haine de sărbătoare, să ne închinăm la moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou și să participăm la Sfântul Maslu. Toate spre binecuvântarea noastră, sănătate și ajutor în încercările noastre.

Și să luăm aminte la cuvintele Acatistului Cuviosului Dimitrie (Icos 6):

„Bucură-te, că trăim în țara noastră sub buna ta ocrotire;

Bucură-te, că ne hrănești în lipsă cu indestulare;

Bucură-te, că în toată vremea ne dai ajutor cu îmbelșugare;

Bucură-te, făcătorule de minuni, Sfinte Părinte Dimitrie!” ❀

❖ 1774 – 1864: raclă din lemn, în care au fost aduse cinstitele moaște din Basarabov la București;

❖ 1864 – 1880: raclă din lemn, confecționată în timpul păstoririi Mitropolitului Nifon Rusăilă;

❖ 1880 – prezent: raclă din argint, realizată la inițiativa episcopului Argeșului, Ghenadie Petrescu, viitorul Mitropolit Primat.

Singura mărturie istorică despre prima raclă o aflăm din jurnalul a doi misionari scoțieni, aflați în vizită în Țările Române, în data de 11 septembrie 1839 ei menționând că, atât racla, cât și sfințele moaște erau frumos împodobite cu aur și argint.

În această raclă moaștele Ocrotitorului Bucureștilor au fost purtate în procesiune în vremurile grele ale Capitalei: ciuma din vremea lui Caragea, între anii 1813 – 1815; Revoluția lui Tudor Vladimirescu, în anul 1821; seceta din 1827, această procesiune fiind condusă de Sf. Ier. Grigorie Dascălul, Mitropolitul Țării Românești; epidemia de holeră din timpul Generalului Pavel Kiseleff, în anul 1831 și focul cel mare din București, în 1847.

A doua raclă a fost confecționată în anul 1864 din lemn și a fost capitonată - în interior și în exterior - cu material bisericesc, de culoare albastră, cu motive bizantine aurii.

Două procesiuni istorice sunt consemnate cu această raclă: prima, la seceta din primăvara anului 1867, când Mitropolitul Nifon și Principele Carol i-au înălțat, alături de credincioși, rugăciuni pentru ploaie și a doua, cea din iulie 1870, când Bucureștiul a fost afectat de epidemia de angină difterică. Aceasta din urmă este detaliată de către maiorul Dimitrie Papazoglu, într-o litografie, în care este reprezentat momentul purtării raclei cu sfințele moaște deasupra copiilor bolnavi.

Actuală raclă, din argint, a fost realizată la inițiativa episcopului Argeșului, Ghenadie Petrescu (1876–1893), în anul 1880,

având pe pereții laterali, gravate în relief, scene din viața Cuviosului, iar pe capacul raclei icoana, în mărime naturală, a Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou.

Începând cu anul 1880, în racla din argint, Ocrotitorul spiritual al Bucureștilor a fost purtat în procesiuni, pe teritoriul Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, în diferite momente istorice: procesiunile pentru ploaie, între ani 1920-1989; procesiunea din anul 1936, cu ocazia resfințirii Catedralei Patriarhale, când racla cu sfințele moaște a fost așezată în Catedrală, în noua nișă; cutremurul din 10 noiembrie 1940, când Patriarhul Nicodim Munteanu organizează o procesiune pe străzile din București; bombardamentul din aprilie 1944, când în urma unei procesiuni în jurul Catedralei, cele trei bombe căzute lângă Ansamblul Patriarhal nu au provocat pierderi de vieți omenești; purtarea în procesiune a moaștelor Sfinților Cuv. Dimitrie cel Nou și Parascheva de la Iași prin centrul Capitalei, în ziua de 27 octombrie 1944, spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial; generalizarea cultului Sf. Cuv. Dimitrie, în prezența PF Părinte Justinian Marina, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și a PF Părinte Chiril, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Bulgare, în data de 27 octombrie 1955; sfințirea bisericii Măn. Sfinților Români, ctitoria vrednicului de pomenire Patriarhul Teoctist, în ziua de 28 octombrie 2006; resfințirea Catedralei Patriarhale, cu ocazia împlinirii a 350 de ani de la zidirea sfântului lăcaș.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 APRILIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) - Utrenia, Sf. Liturghie Întâmpinarea raclei cu moaștele Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou Taina Sfântului Maslu
Miercuri 17.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Canonului Mare
Vineri 19.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 20.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți; Citirea Sărindarelor
Duminică 21.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie